Книга року ВВС - це все найкраще, що видається в Україні.

Книга року ВВС — літературна нагорода україномовним творам, яка щорічно присуджується редакцією **BBC News українською** за найкращу україномовну книгу, видану минулого року. Вперше премію «Книга року ВВС» було вручено 2005 року, і вона швидко стала однією з найпрестижніших літературних нагород в Україні. Редакція ВВС News українською формує довгий список номінантів, з-поміж яких експертне журі обирає переможців. Автор-переможець премії отримує еквівалент 1000 британських фунтів у гривнях.

У конкурсі можуть взяти лише книжки, видані або перекладені українською мовою впродовж останнього року. Це проза, доросла і дитяча, а також есеї. До Вашої уваги пропонуємо огляд українських книжок, автори яких стали володарями літературної нагороди у 2019 році. І нехай сьогодні цих книг ще немає на полицях нашої книгозбірні, але вони варті, щоб про них знав наш читач. Поповнення бібліотеки книжковими новинками – першочергове післякарантинне завдання. Отже, запрошуємо до перегляду.

Книга 2019 року ВВС

Тамара Горіха Зерня (власне Дуда Тамара) — українська письменниця.
Народилася в Києві. Більше 20 років займається перекладом економічних текстів з англійської.

З 2014 року Тамара Дуда була волонтером у зоні АТО. За волонтерську діяльність була відзначена грамотою мера Києва.

«Доця» — це перший роман письменниці. Він був опубікований у видавництві «Білка». Події в книзі відбуваються 2014 року під час російсько-української війни на сході України. Планується екранізація роману.

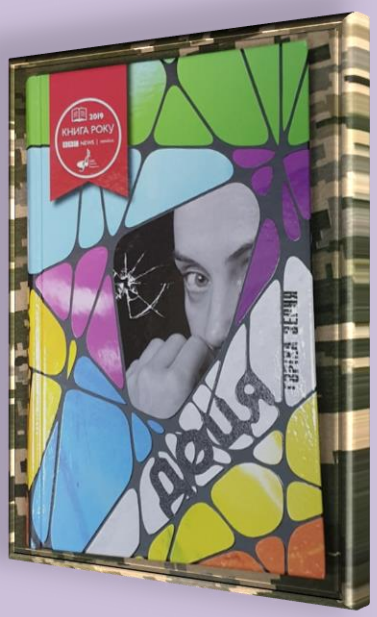

Події роману розгортаються навесні-влітку чотирнадцятого року у Донецьку. Донбас - це точка обнуління, місце сили, де прозвучали найважливіші запитання. І тільки там заховані потрібні відповіді. Там, де все починалося, там все і завершиться, коли історія пройде чергове коло, і вічний змій Уроборос знову вкусить себе за хвіст. Саме тут героїня втратила родину, дім, роботу, ілюзії - і саме тут зібрала уламки життя заново, віднайшла новий сенс і нову опору.
Крок за кроком читач спостерігає процес трансформації, переродження гречкосія у воїна. Ця книга назавжди змінила того, хто її написав, і змінить кожного, хто її прочитає. Бо війна - це коли ти їси землю. І що важливіше, коли годуєш землею.

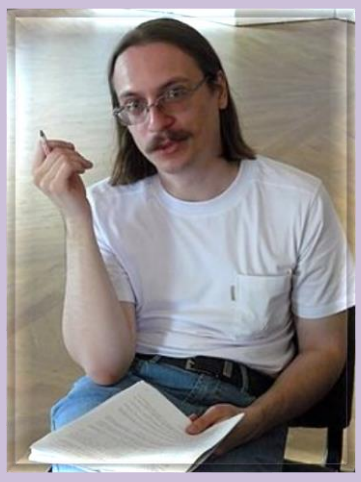

Володимир Арєнєв (справжнє ім'я *Володимир Костянтинович Пузій*), народився 1 жовтня 1978 року в Києві. У школі захоплювався біологією, ходив у гурток юннатів при Київському зоопарку, серйозно займався тераріумістикою — утримував екзотичних амфібій та комах.

Відомий як письменник (під псевдонімом **Володимир Арєнєв**), літературний критик і журналіст. Свої твори пише російською та українською мовами.

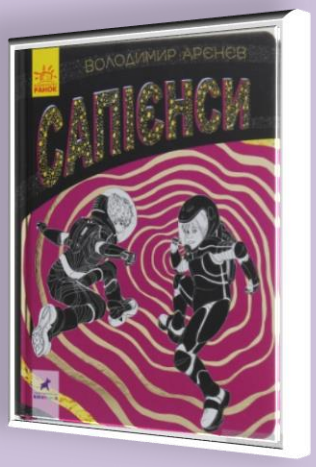

2178 рік, Київ, світ далекого майбутнього. Одного квітневого дня звичайнісінький школяр Михайло Неборак познайомився з новачком на ім'я Олександр Ненарок. У нього дві мами, дідусь-некромант і залізне серце. Але це — лише початок карколомних пригод у довгоочікуваній науково-фантастичній повісті для підлітків від знаного в Україні та Європі письменника.

Тара́с Богда́нович Проха́сько (нар. 16 травня 1968, Івано-Франківськ) — сучасний український письменник, журналіст, один із представників станіславського феномену. Брат перекладача Юрія Прохаська, племінник Ірини Вільде (1907-1982) - українська письменниця. Лауреатка Шевченківської премії.

- 1997 — лауреат премії видавництва «Смолоскип»;
- 2007 — лауреат літературної премії імені Джозефа Конрада (заснована Польським інститутом у Києві);
- 2013 — Премія імені Юрія Шевельова за книгу «Одної і тої самої»;
- 2020 — Національна премія України імені Тараса Шевченка (за книгу есеїв «Так, але...»).

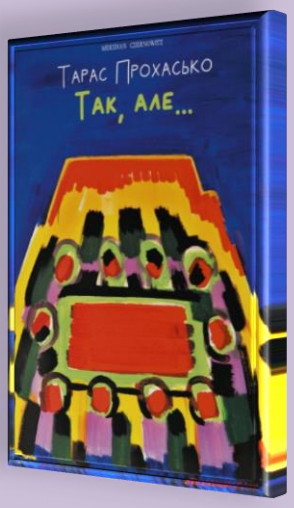

Тарас Прохасько, який віддавна обіцяє нам написати роман, знову його не написав. Зате написав – у своєму ні з ким не сплутувальному стилі – серію шкіців чи, може, есеїв. Про що? Про одне й те саме: про майбутнє, яке було давно, і про все, що вже є, але не знати, як довго ще буде. Зокрема – про такі прості речі, як балкони й фіранки, світло й каміння, гойдалки й туалети, проходи містом і знімання фільму в Карпатах, формула щастя і фактор впливу, бабінтон і зельбсферштендліх тощо. А також про те, що спати треба уважно, снідати – по-своєму, а дивитися – зміщуючи візир. Так, але не це тут головне. Бо головний тут – тип оповіді, в якому рефлексії стають елементами сюжету й оприявнюються не як написані постфактум, а як проговорені в момент народження. І тому ніякі це не шкіци й не есеї, а оповідання в найстрогішому значенні цього слова. ***(Олександр Бойченко)***

Підготував відділ комплектування та наукової обробки документів бібліотеки УДПУ імені Павла Тичини